

Siinä hän kulki taas; bikineissä. Einari ajatteli ja söi makkaraa rantamökkinsä terassilla. Hän tuijotti häpeilemättä naapuri tontille, missä nuori emäntä keikisteli vaaleanpunaisissa bikineissä ja levitti valkoisen pyyhkeen puhtaalle laiturille ja rupesi ottamaan aurinkoa. Einari itse ei välittänyt auringon otosta, mutta hänestä oli mukava katsella nuoria naisia, jotka makasivat vähissä vaatteissa auringossa. Sandra taisi olla tämän naapurin nuoren emännän nimi. Hän viihtyi paljon yksin, sillä hänen miehensä ilmeisesti kävi töissä jossain kauempana. Sandra oli hieman outo, sillä Einari ei ollut kuvitellut, että Sandran tyylinen nainen jaksaisi kovin kauaa olla poissa kaupungista. Einaria se ei tietenkään haitannut, Sandrasta sai vähän seuraa, vaikka he eivät milloinkaan jutelleet. Einari itse viihtyi mökillä täydellisesti. Hän tuli ensimmäisen kerran pääsiäisenä mökille ja jos oli lämmin syksy, Einari palasi vasta itsenäisyyspäivänä takaisin kaupunki asuntoonsa, joka tuntui kolkolta paikalta eukon kuoltua viisi vuotta sitten. Mökillä hän sai olla rauhassa, mutta pienessä kaupunki kolmiossa tuntui edelleen kaikuun eukon tiuskiminen, ihan kuin eukko olisi jäänyt asuntoon kummittelemaan. Onneksi Einari ei uskonut kummituksiin, muuten hän olisi tullut hulluksi jo ajat sitten. Einari mietti, että Sandra voisi ottaa aurinkoa ihan hyvin yläosattomissakin. Se ei haittaisi ketään, sillä rannalla ei ollut muita kuin hän ja Sandra itse tietenkin. Se toisi mukavaa piristystä vanhan miehen arkeen. Sandra kokisi varmasti olonsa epämukavaksi, jos Einari ehdottaisi sellaista. Hän pitäisi Einaria helposti vanhana ja irstaana miehenä, joka vain halusi tirkistellä nuoria naisia. Siinä Sandra ei tietenkään kovin kauaksi edes osuisi, mutta Einari ei kuitenkaan tahtonut, että kaikki tietäisivät sen. Einari kävi kusella ja haki lisää makkaraa. Hän kuunteli taustalla pauhaavaa radiota. Hellettä oli luvattu pidemmäksi aikaa, sehän passasi, Einari tuumi ja tuijotti Sandraa. Einari ei voinut välttää ajatukselta, että tiesiköhän hän Einarin tuijottavan, muttei kuitenkaan tehnyt asialle mitään. Luulisi Sandran vaivautuvan, jos hän ei pitäisi Einarin viipyvistä katseista. Einari nousi ylös ja meni mökkiinsä. Hänelle tuli sellainen likainen olo, joka ei lähtisi puhtaaksi pesemällä. Einari pötkötti vähän aikaa sängyllä ja rupesi sen jälkeen valmistamaan jonkinlaista ruokaa. Hänellä ei ollut jääkaapissa mitään muuta kuin makkaraa. Se oli täydellistä mökkiruokaa. Halpaa ja yksinkertaista valmistaa. Einari paistoi makkaraa paistinpannulla. Hän ei ollut eukon kuoleman jälkeen grillannut enää. Jotenkin sitä ei jaksanut itselle grillata. Illalla Einari kävi hieman nuuhkimassa raitista kesäyötä. Helle oli vähän liikaa hänelle ja se teki lopulta huono olon. Illalla pystyi olemaan ulkona, eikä muuta häiriötä ollut kuin hyttyset, jos ne nyt olivat minkäänlaisia häiriöitä. Einari kävi rannassa kokeilemassa veden lämpöä. Vesi oli edelleen lämmintä ja siinä pystyisi hyvin uimaan, jos piti uimisesta. Einari ei välittänyt siitä ollenkaan. Joskus erittäin harvoin hän saattoi käydä vedessä, mutta sekin vain sen takia, jos oli aivan liian kuuma. Einari palasi mökilleen, kun hän kulki Sandran mökin ohi, hän näki, kun Sandra tuli ulos mökistään ja istahti terassilleen. Einari ei tiennyt olisiko hänen pitänyt sanoa jotain, sillä heidän katseet kohtasivat. Einari ei tiennyt mitä hän olisi sanonut, Sandra oli kuitenkin niin kaunis. Eikä Einari ollut tottunut juttelemaan kauniille naisille ollenkaan. Eukko ei nuorenaakaan ollut mikään ruusunpuku, edes sisäisesti. - Kikkelis kikkelis, Einari sanoi ja tervehti Sandraa, joka järkyttyi silmin nähtävästi Einarin kommentista. Einari punastui välittömästi ja jatkoi matkaansa mökkiinsä. Kikkelis kikkelis, hän toisti itselleen. Olisi todellakin ollut parempi olla sanomatta yhtään mitään. Kuinkahan kauan menisi, että Sandra unohtaisi puolihuolimattoman lohkaisun. Sandra varmasti ymmärtäisi, että Einari oli vanha mies, eikä hän ollut yleensäkkään puhunut pitkään aikaan mitään. Einaria kuitenkin vaivasi, että Sandra kuuli, että hän sanoi kikkelis kikkelis. Siinä oli pieni mahdollisuus, että Sandra kuuli ainoastaan, hänen sanovan, että kikkeli. Se olisi vähän pahempi juttu. Einari kurkista ikkunasta ja näki Sandra juttelevan kovaan ääneen puhelimellaan. Ilmeisesti hän soitti poliisille tai miehelleen,

että hakisi hänet heti pois, sillä naapuri alkoi puhua kikkelistä. Einari ei voinut olla huomaamatta, mutta Sandra oli hieman tuotunut puhelimesta. Puhelun päätteeksi hän nousi topakasti ylös tuolilta ja meni mökkiinsä. Einari meni nukkumaan ja ajatteli Sandraa. Einari heräsi aamulla väsyneenä. Hän oli nukkunut oudossa horroksessa, sillä alitajunnassa hän pysyi koko ajan hereillä. Einari halusi nähdä heti, jos Sandra lähtisi mökistään jonnekin. Kuitenkin kun Einari heräsi, Sandra söi aamupalaansa terassillaan suuret aurinkolasit päässään. Einari oli jo singahtaa pihalle ja aikoi mennä juttelemaan Sandralle. Kuitenkin oven suussa hän muisti, ettei se kävisi päinsä. Eihän Einari muutenkaan jutellut ikinä Sandralle. Einari päätti syödä aamupalansa myös ulkona. Aamusta tulisi jälleen kaunis ja päivästä varmasti todella kuuma. Ei kestäisi kovin kauaa, kun Sandra kaivaisi päällensä vaaleanpunaiset bikininsä ja Einari voisi mennä rantaan tiirailemaan naista. Einari söi makkaraa ja varoi katselemasta Sandran puolelle. Nainen luki jotain lehteä samalla kuin haukkasi palan omenaa; kiellettyä hedelmää. Sandra meni heti aamupäivästä ottamaan aurinkoa laiturinsa nokkaan. Einari ei taaskaan voinut mitään muuta kuin tuijottaa häntä. Makkaranmakuinen kuola valui Einarin suusta, kun hän katseli Sandraa ja tunsu jälleen itseensä tahrituksi. Sitten tapahtui jotain. Sandra nousi istumaan laiturilla ja rupesi itkemään. Einari meni äkkiä piiloon, ettei Sandra näkisi, että hän huomasi kuinka hän itki. Se näytti todella oudolta helteisenä päivänä, silloin kun kaikki piti olla hyvin. Einari ei tahtonut katsella Sandran itkemistä, vaan meni takaisin mökkiinsä. Helle oli joka tapauksessa liian paahtava Einarille ja hän saisi sydän oireita helposti. Einari oli hetki sitten vaihtanut puhtaan pyjaman päällensä, kun hän kuuli, että oveen koputettiin. Einari ei muistanut, että oveen olisi milloinkaan kukaan koputtanut, vaikka mökki oli ollut hänellä ainakin kolmekymmentä vuotta. Einari avasi oven. Sandra seiso i rappusilla. Hänellä oli punaviinipullo kädessään. - Onko sulla avaaja? Sandra kysyi. - On, Einari sanoi ja lähti etsimään avaajaa keittiön laatikosta. Sandra tuli sisälle ja katseli ympärilleen Einarin tunkkaista mökkiä. - Tää on isomman näköinen kuin pihalta voisi kuvitella, Sandra sanoi. - Ai jaa. Joo kyllä tämä yhdelle riittää. - Niin. Otan osaa, Sandra sanoi. - No siitä on viisi vuotta. - Joo. Tulee niin harvoin juteltua naapurille, Sandra sanoi. - Niin, Einari sanoi ja avasi Sandran viinipullo. - Ole hyvä. - Haluatko sinä viiniä? - Ei minun pitäisi, Einari sanoi. - Ei minunkaan, Sandra sanoi ja istui Einarin pöydän ääreen. Einari etsi kaapista kaksi pölyistä viinilasia ja huuhteli niitä vähän. - Nämä olivat anopin häälahja aikoinaan, Einari sanoi. - Hienot, Sandra sanoi. - Näistä ei olekaan juotu eukon kuoleman jälkeen, Einari kaatoi lasit täyteen itselleen ja Sandralle. - Millaista se on kun toinen vain katoaa? - Riippuu tilanteesta. Meidän tapauksessa pelkäsin, ettei kukaan uskoisi hänen kuolemaansa tapaturmaksi, Einari sanoi. - Mitä tapahtui? - Hän kaatui liukkaalla kadulla ja löi päänsä katuun, ei siinä muuta tarvittu. - Ikävää. - No. Mitäs me nyt ikävistä, Einari sanoi ja muisti samassa, että näki Sandran päivällä itkevän. Hän ei tiennyt pitäisi siitä kysyä, että naisella oli kaikki hyvin. - Ei se mitään. Minunkin mies jätti minut, Sandra sano ja hörppäsi viiniä. - Mutta eihän siinä ole mitään järkeä, Einari sanoi. - Sinä olet niin kauniskin. - Kiitos. - Eihän se minulle kuulu, mutta voiko kysyä, että miksi jätti. - Hän halusi seurata unelmaansa, Sandra sanoi. - Enkä minä tiedä haluanko edes olla toisen ihmisen unelmien tiellä. - Millaista unelmaa? - Hän on elokuva alalla ja hän kuvaa itsestään dokumenttia, johon en tahtonut osallistua. - Millaista? Einari kysyi. - Hän syö itsensä. - Okei, Einari sanoi. - Se on aivan älytöntä. Hän oli jo viiltänyt puukolla jalkansa riekaleiksi ja paistoi lihaklönttejä paistinpannulla. Sitten se soitti mulle, että mistä saisi särkylääkkeitä tai puudutusainetta, kun sattuu niin pirusti. - En tiedä mitä sanoa, Einari sanoi. - En ole milloinkaan kuullut mitään vastaavaa. Eikä Einari ollutkaan. Jos hän olisi vähäänkään nuorempi, Einari kävisi vähän

kouluttamassa tätä miestä ja kertoisi miten naista kohdellaan. Näin ei ollut oikein. - Joo. Totta se on. - Mutta siihen voi kuolla? Einari sanoi. - No ihan varmasti. Viimeistään silloin, kun hän syö sydämensä. Jonka hän ajatteli jättää viimeiseksi. - Mitäs sinä nyt meinaat? - En tiedä, pitäisi mennä pian nukkumaan, Sandra sanoi. Sandra joi kuppinsa tyhjäksi ja nousi pöydästä. - Pullosi, Einari sanoi. - Juo loput. Hyvää yötä, Sandra sanoi. Einari ei varsinaisesti ollut juomamiehiä, mutta joi viinin pois ja katseli kesäyötä ikkunasta. Einari heräsi aamulla vasta yhdeksältä. Viini teki tepposen ja se nukutti muutaman tunnin enemmän kuin olisi ollut tarvetta. Einari katsoi ikkunasta Sandran pihalle. Häntä ei näkynyt terassilla, vaikka aamu oli yhtä kaunis kuin eilenkin. Ehkä Sandrakin nukkui myöhempään. Häntä ei kuitenkaan näkynyt päivälläkään ottamassa aurinkoa vaaleanpunaissä bikineissä. Eikä vielä iltapäivälläkään. Illan suussa Einari joutui keksimään tikusta asiaa ja lähti Sandran mökin ovelle. Hän tahtoi tietää, että kaikki oli hyvin. Einari otti tyhjän viinipullon mukaansa ja ajatteli antaa sen Sandralle, jos hän halusi kerätä keräyspulloja ja viedä ne kauppaan. Niistä sai kuitenkin jonkin verran taskurahaa. Sandra oli lähtenyt. Hänen mökissä ei ollut ketään, ovi oli lukossa. Einari palasi hieman apeana omaan mökkiinsä ja otti jääkaapista palan makkaraa ja lasillisen maitoa. Huomaamattaan, hän kuivasi myös silmäkulmaan tulleen kyyneleen.